

Al servei de la ciutadania

Massa sovint ens trobem embolicats en un món de traves burocràtiques, de circuits administratius i de solapament de competències que multipliquen els costos i les complicacions tant per l'Estat com per les empreses i els ciutadans en general

JOAN-MARC MIRALLES | ACTUALITZADA EL 25/05/2016 23:30

La reforma de l'administració i de la seva estructura és segurament un dels reptes més importants i complexos que es planteja al país des de ja fa uns quants anys. Més enllà del tema de les pensions del funcionaris, que és gairebé el sol punt que ha abordat el govern de DA en els darrers 5 anys, i encara d'aquella manera, és evident que queda molta i molta feina per fer.

L'objectiu final d'aquesta reforma ha de ser el d'oferir als ciutadans un servei més eficient, eficaç i transparent que realment simplifiqui la seva vida i sigui un dels motors de l'activitat econòmica, social i cultural. Massa sovint ens trobem embolicats en un món de traves burocràtiques, de circuits administratius i de solapament de competències que multipliquen els costos i les complicacions tant per l'Estat com per les empreses i els ciutadans en general. El desplegament de l'e-administració és essencial en tot aquest procés de canvi, i aquí encara ens trobem als seus inicis. La majoria de tràmits segueixen sent presencials i necessiten d'informació de la qual la mateixa administració disposa per poder-los efectuar, com les famoses fotocòpies del passaport. Per més inri, en molts d'ells és impossible seguir els procediments administratius i saber en quin moment es troben, fent-los absolutament opacs i donant una sensació de subjectivitat contrària a la necessària i obligatòria transparència que hauria d'oferir una administració moderna.

Però l'e-administració no és la resposta a tots els problemes que tenim actualment. Sense una definició clara de les competències serà impossible avançar cap a l'objectiu d'una administració eficient. Hauríem d'arribar a entendre que l'administració d'un país com Andorra ha de ser única, amb unes competències que es corresponen més a l'àmbit local i d'altres a l'àmbit nacional, sense solapaments i amb col·laboració plena entre uns i altres. Sembla incomprensible, avui en dia, que per donar-te d'alta en una parròquia, t'hagis primer de donar de baixa en una altra. Aquest tràmit hauria de ser únic, i que l'alta en un lloc es repercutís automàticament com a baixa en un altre.

Com sembla necessària igualment la col·laboració de serveis i obres entre comuns, però que no pot de ser mai l'excusa per la creació d'un nou nivell administratiu amb entitat jurídica pròpia, com sembla que proposa DA en el seu avantprojecte de llei de col·laboració entre administració general i comuns, copiant el sistema similar a les diputacions espanyoles. Al contrari, s'hauria de poder treballar de manera unificada sense haver d'afegir més complexitat burocràtica, si realment ens creiem els conceptes de lleialtat institucional i col·laboració.

Finalment, el punt més crític de tot el procés de reforma de l'administració i de la seva estructura, és el factor humà: els treballadors de la funció pública. Són ells l'element clau perquè qualsevol desplegament organitzatiu sigui sostenible i eficaç. Han de tenir mobilitat, és evident, però aquesta ha de ser ajustada a un desenvolupament professional definit i respondre a unes necessitats de funcionament que han d'estar planificades amb anticipació. S'ha de fomentar la cultura del mèrit, de l'esforç i de la formació en un món que ha viscut en l'estancament, la improvisació i el "digitalisme" massa sovint en aquests darrers anys. Els funcionaris han de poder esdevenir aquest cos d'èlit que el país necessita per afrontar amb garanties un futur amb diverses incògnites, però que serà molt més fàcil d'encarar amb ells ben dedicats al servei de tota la ciutadania.